

Nr 516.

Av herr **Jonsson** i Skedsbygd **m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 240, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.

I proposition nr 240 till årets riksdag har Kungl. Maj:ten förelagt riksdagen till antagande förslag till helt nya grunder för beräkning av fastighets skogsvärde, avsett att tillämpas vid nästkommande allmänna fastighetstaxering 1944/45.

Det föreliggande förslaget, vilket utarbetats av domänstyrelsen, företer emellertid så betydande praktiska svårigheter vid en omedelbar tillämpning, att detsamma omöjligen nu kan läggas till grund för taxeringsarbetet. Förutsättningen för att det nya systemet överhuvud taget skall kunna användas är att taxeringsmyndigheten äger säker kännedom ej blott om respektive skogsfastigheters verkliga totala virkesförråd, utan även om virkesförrådets sammansättning, i fråga om trädslag, sortiment i olika dimensionsgrupper och deras inbördes procentuella storlek i förhållande till den totala virkesmassan. Föreligger icke denna kännedom om varje fastighetsdel — vilket kan sägas icke vara förhållandet — måste varje försök till tillämpning av detta teoretiska system med utgångspunkt från tre å fyra osäkra faktorer för varje taxeringsenhet ovillkorligen leda till uppenbarligen ojämna och oriktiga taxeringsresultat.

Anledningen till utarbetandet av det nya förslaget angives vara att den nuvarande taxeringen av fastighets skogstillgång företer ojämna och i allmänhet för låga värden. Detta gäller särskilt å vissa orter vid jämförelse med under senare år uppnådda försäljningspriser. Sagda förhållande anses i huvudsak bero på vissa brister i nu gällande regler för taxering av skogsmark och växande skog.

Dessa regler avse att fastställa avkastningsvärdet vid uthålligt skogsbruk och bygga alltså på skogsmarkens avkastningsförmåga (bonitet), virkets rotvärde samt relativa skogstillgången, beräknad i förhållande till normaltallet 1. Differentieringen av detta normaltall utgör den rörliga faktor, vilken med en viss lätthet kan anpassas till virkesförrådets slutenhet, även om detta består av grövre dimensioner. Det finns sålunda intet hinder att låta siffran för den relativa skogstillgången omspanna ett större område än hittills, exempelvis från 0,3 till 3, om därmed uppnås ett riktigare slutresultat. I denna faktor äga taxeringsmyndigheterna alltså redan nu

den effektiva regulator, varigenom ett fullt godtagbart taxeringsresultat kan ernås.

Det måste sägas att de nuvarande principerna med faktorerna skogsmarksareal, bonitet, rotvärde, relativ skogstillgång och allmänna omkostnader äro byggda på fullt riktiga grunder. Om taxeringsmyndigheterna å vissa orter icke förstått att rätt tillämpa författningen, varigenom vissa ojämnheter i taxeringsresultatet uppstått, kan detta förhållande icke läggas själva författningen till last.

Obestriddigen kan dock konstateras, att allteftersom taxeringsnämnderna vunnit större erfarenhet i tillämpningen ha taxeringsutfallen förbättrats och torde med få undantag numera förete fullt tillfredsställande resultat, om man bortser från de skiljaktigheter emellan taxeringsvärden och försäljningspris som uppkommit på grund av penningvärdets fall eller tillfälliga konjunkturtegringar.

Den nuvarande skogsbeskattningen är dessutom av sådan art att en viss marginal bör finnas. Fastighetsskatten drabbar skogen hårdare än jordvärdet på grund av att skogsuttagen i regel sker med större mellanrum, varigenom procentavdraget icke kan till fullo utnyttjas. Härtill kommer skatteprogressionen vid större uttag, rättsförlusten genom svårighet att utnyttja avdrag för minskning i skogs ingångsvärde, skogsaccis och skogsvårdsavgift m. m.

Att såsom propositionen i realiteten avser taga sikte på skogstillgångens avverkningsvärde inger mycket starka betänkligheter. Det kan konstateras att virkesförrådet i landets skogar är för lågt och borde ökas för att därmed uppnå en större procentuell avkastning. Genom det av Kungl. Maj:t föreslagna systemet torde i all synnerhet de höga och i kvalitetshänseende värdefullare virkesförråden komma att avsevärt stiga eller till och med, avkastningsmässigt sett, övervärderas i taxeringsvärde. I kommuner framför allt med hög uttaxering och skiftande skatteunderlag kommer hotet av skattetrycket att verksamt förhindra en önskvärd ökning av virkesförrådet. Samtidigt kan befaras en nedavverkning av befintliga mera värdefulla förråd. Ur rent skoglig synpunkt synes det nya systemet därför medföra mycket betänkliga konsekvenser.

Såsom i remissyttrandena framhållits, torde även betydande olägenheter yppa sig även å fastighetskreditens område, därigenom att skogsmarksvärdet kommer att så gott som helt inarbetas i skogsvärdet. Å skogsfastigheter med större markvärden komma belåningsmöjligheterna härigenom att försämrast. Reglerna för avdrag för minskning i skogs ingångsvärde komma därjämte att bliva drabbade och mera svårtillämpliga.

De starkaste invändningarna emot förslaget resas dock kring möjligheterna för dess riktiga tillämpning. Redan den omständigheten att de ansvariga taxeringsmyndigheterna tvingas att utan nödig anpassningstid

övergå från ett system, vilket de efter 20-årig erfarenhet lärt sig behärska, till ett helt nytt sådant, kommer att medföra betydande svårigheter. I flera av remissyttrandena har även framhållits önskvärdheten av att det nya förfarings sättet icke komme till användning vid 1944/45 års taxering och att detsamma vid ytterligare provtaxeringar underkastades en närmare prövning.

För att ett någorlunda tillförlitligt taxeringsresultat skall kunna vinnas enligt systemet, synes ofrånkomligt att det för varje taxeringsenhet med skog föreligger en stamräkningsnota upptagande trädslag, dimensioner och längdklasser etc. Föreligger icke denna faktiskt oundgängliga nödvändighet, så måste hela taxeringsresultatet komma att vila på en serie lösa antaganden med därav följande tyvärr stora felaktigheter och med en mängd av överklagningar i släptåg. Ingen taxerings- eller beredningsnämnd, hur sakkunnigt och väl sammansatt den än må vara, äger möjlighet att sakligt riktigt bedöma varje taxeringsenhets verkliga virkesförråd, indelat i trädslag och tre dimensionsgrupper. Om det kan sägas, att en viss osäkerhet nu rått vid bestämmandet av den relativa skogstillgången och att i ett taxeringsdistrikt med exempelvis ettusen skogsfastigheter taxeringsnämnden tvingas till lika många antaganden, så kan man med fog göra gällande, att med det nya systemet de obekanta faktorernas och osäkerhetsmomentens antal tre- à fyrdubblats.

På grund av vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att nu gällande grunder för åsättande av taxeringsvärde å fastighets skogstillgång skola gälla vid 1945 års allmänna fastighetstaxering och

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts ifrågavarande proposition nr 240.

Stockholm den 13 april 1944.

Arvid Jonsson
i Skedsbygd.

Oscar Werner.

Lars E. Andersson,
Hedensbyn.

Gustaf Svensson
i Vä.

J. Onsjö.

C. O. Carlsson,
Bakeröd.

J. V. Pettersson
i Norregård.

K. E. Hansson,
Skediga.

Ivar Johansson,
Mysinge.

Hj. R. Nilson
i Spånstad.